

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie **radcy prawnego N. L.**

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 5 marca 2026 r. z urzędu w przedmiocie umorzenia kosztów sądowych, na podstawie art. 15 § 1 k.k.w. w zw. z art. 206 § 2 k.k.w. w zw. z art. 51 § 1 k.k.w. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych

postanowił:

umorzyć postępowanie wykonawcze dotyczące kosztów sądowych w kwocie 20 zł (dwudziestu złotych), zasądzonych od pokrzywdzonej J. M. na rzecz Skarbu Państwa postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2025 r. w sprawie o sygn. akt II ZK 60/25 dotyczącej radcy prawnego N. L.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2025 r., sygn. akt II ZK 60/25, Sąd Najwyższy w sprawie dotyczącej radcy prawnego N. L. oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację pełnomocnika pokrzywdzonej J. M., zasądzając od ww. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za postępowanie kasacyjne.

Pokrzywdzona J. M. została wezwana do zapłaty powyższej należności i jednocześnie pouczone o możliwości wszczęcia postępowania egzekucyjnego –

pismo z dnia 18 grudnia 2025 r. Korespondencja wróciła podwójnie awizowana, nie podjęta w terminie. Wezwanie do zapłaty wysłano ponownie w dniu 30 stycznia 2026 r. Korespondencja ponownie wróciła podwójnie awizowana, nie podjęta w terminie.

Nie udało się ustalić danych dotyczących aktualnego pobytu pokrzywdzonej J. M., bowiem brak posiadania bliższych danych ww., nie pozwolił na wygenerowanie zaświadczenia z systemu PESEL-SAD.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W świetle przedstawionych powyżej okoliczności należy uznać, że wdrożenie postępowania egzekucyjnego wobec dłużnika J. M. nie zagwarantowałoby rezultatu w postaci zaspokojenia należności Skarbu Państwa w postaci kosztów sądowych, zasądzonych za postępowanie kasacyjne na mocy postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2025 r., sygn. akt II ZK 60/25, a z kolei koszty egzekucji znacznie przerosłyby egzekwowaną należność. Dlatego też należało umorzyć przedmiotowe postępowanie wykonawcze, gdyż dalsze jego prowadzenie jest niecelowe.

Kierując się przedstawionymi motywami, rozstrzygnięto jak na wstępie.

[M. T.]

[r.g.]

Paweł Wojciechowski